

Poema per la Pau

La mare donava el pit
al infanto que plorava,
i amb estimació el gronxava
abans de posar-lo al llit.
No podia agafar el son.
Ell encara no entenia,
ni ho entenia ningú
perquè el món era tant cru
i es mataven dia a dia.
Ell sols era un trist infant
encerclat de cruel guerra,
que en sang tenyia la terra
i a tots els seus habitants.
Els crits de pau ressonaven
en tots els indrets del món
i clamaven les nacions
que sols la Pau desitjaven.
Dantesc era el panorama
milers eren els ferits,
i cens de morts s'apilaven
entre grans i nens petits.
A dintre dels hospitals
la sang corria per terra ,
no es podia donar abast
per curar els ferits de guerra.
De gom a gom els ferits
tots els hospitals omplien
els metges es movien
sempre en constant neguit.
Allí gent amb pell cremada
mutilats de peus i mans,
i amb la cara destrossada
anaven arribant infants.

La mort estava present
per arreu on es miri.
es tant gran el sofriment,
que es desitja que ella arribi.
En el carrer el brunzit
de les bombes es sentia ,
i la gent esfereïda
corrien atemorits.
El crit de Pau, no a la guerra
que tot el mon demanava,
era un clam que apagava
la bomba al esclatar en terra.
Més el món , amb més esforç
Amb un crit fornit cridava
Per una pau que es desitjava
engendrada entre tots.
Pau, per mirar l'horitzó
Pau per donar-nos les mans,
Pau perquè els nostres infants
visquin sense temor.
Pau pel àrab i el jueu
pel hindú i el musulmà,
pel budista i el cristià
i per tots els fills de Deu.
Pau, no a la guerra
es el clam que surt del cor
i que hem duu entre tots
per tot arreu de la terra.
La mare amb amor gran
dona el pit quan el fill plora
i al donar-li al cel implora
que amb Pau visqui els seu infant

Jaume Fulquet